

Arrest

nr. 209 227 van 12 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 8 september 2018 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 augustus 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 30 augustus 2018 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : [K.]

voornaam : [T.H.H.]

[...]

nationaliteit : Soedan

Alias: [H.H.], [...], Soedan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene, die van nationaliteit Soedan verklaart te zijn, meldde zich op 08.02.2018 bij onze diensten aan in het kader van het doen en de registratie van een verzoek om internationale bescherming. Dit verzoek werd op 12.02.2018 effectief ingediend. Betrokkene was hierbij niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 15.04.2017 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst en dat betrokkene op 03.08.2017 om internationale bescherming verzocht in Frankrijk. Op 07.03.2018 werd betrokkene gehoord bij onze diensten in het kader van een persoonlijk onderhoud betreffende zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Hierin verklaarde betrokkene in maart 2015 vertrokken te zijn vanuit Soedan en hij stelde eerst naar Libië te zijn gereisd waar hij vervolgens tot april 2017 verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Italië en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 15.04.2017 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Betrokken bevestigde, na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië en hij verklaarde vervolgens tot augustus 2017 in Italië te hebben verbleven. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Frankrijk en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 03.08.2017 om internationale bescherming verzocht in Frankrijk. Betrokkene bevestigde, nogmaals na confrontatie met het resultaat van zijn vingerafdrukkenonderzoek, dat hij om internationale bescherming verzocht in Frankrijk en hij verklaarde tot december 2017 in Frankrijk te hebben verbleven. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar België en hij stelde vervolgens op 01.12.2017 in België gearriveerd te zijn. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om internationale bescherming te verzoeken in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat dit aan hem werd aangeraden door een vriend. Betreffende een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat hij niet goed ontvangen werd in Italië en hij stelde ook geen medische hulp te hebben gekregen. Hij verklaarde wel een opvangcentrum te hebben gehad maar hij verklaarde daar vervolgens niet verder geholpen te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben. Op 24.05.2018 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Franse autoriteiten alsook een verzoek voor overname aan de Italiaanse instanties. We merken op dat beide verzoeken niet door de in Verordening 604/2013 voorziene termijn beantwoord werden. Vervolgens werden zowel de Franse als de Italiaanse autoriteiten op d.d. 05.06.2018 door onze diensten op de hoogte gesteld van hun stilzwijgend akkoord voor de terugname en overname van betrokkene. Vervolgens informeerden de Franse autoriteiten onze diensten op 16.08.2018 dat zij voor betrokkene tevens een ook een overnameverzoek gericht hebben aan de Italiaanse autoriteiten waarna de verantwoordelijkheid van Italië vanaf d.d. 04.10.2017 werd vastgesteld. Daarnaast werd betrokkene

ook gemeld als zijnde “verdwenen” door de Franse autoriteiten aan Italië waardoor de termijn van het akkoord verlengd werd naar een periode van 18 maanden met toepassing van artikel 29(2) van Verordening 604/2013 (cfr. einde termijn tot 04.04.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij op aanraden van een vriend besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken. Hieromtrent benadrukken we dat deze specifieke verklaring geen afbreuk kan doen aan de verantwoordelijkheid van de Italiaanse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene die voortkomt uit het feit dat de vingerafdrukken van betrokkene reeds eerder geregistreerd werden in Italië omwille van illegale binnenkomst. Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen in dit verband te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene

hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. We benadrukken verder ook dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent ook dat Italië verzoeken om internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren en dat betrokkene in Italië niet de mogelijkheid zou hebben om papieren en een beschermingsstatuut te verkrijgen. We merken verder op dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse autoriteiten werd verzocht op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." We merken op dat dit tevens ook impliceert dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om in Italië een verzoek om internationale bescherming in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Dit betekent ook dat betrokkene zijn persoonlijke vluchtmotieven kan verduidelijken en aanbrengen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Italië en dat hij daarbij ook de kans zal hebben om eventueel tot een erkenning te komen in Italië. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Er zijn verder ook geen indicaties dat betrokkene niet de mogelijkheid zal hebben om internationale bescherming te verkrijgen in Italië op basis van de internationale en Europese regelgeving desbetreffend. Verder merken we in dit verband ook op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo stelt het AIDA-rapport dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn en de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 48). Desbetreffend worden er zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele registratie (AIDA-rapport, pagina 29 : "In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care"; OSAR, pagina 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation".) We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Het AIDA-rapport geeft aan dat er op dat vlak opmerkelijke regionale verschillen zijn en dat onder meer in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure werd teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de rechtspraak van het EHRM desbetreffend. Lezing van beide rapporten leidt dan ook niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren. We verwijzen verder naar de verklaringen van betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij in Italië wel een opvangcentrum had maar verder niet geholpen werd. Zo stelde hij onder meer niet goed ontvangen te zijn geweest en geen medische hulp te hebben verkregen. In dit verband wensen we vooreerst te benadrukken dat het

vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene aantoonde dat betrokkene geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië en dat zijn vingerafdrukken enkel omwille van illegale binnenkomst geregistreerd werden. Het kan de Italiaanse instanties dan ook niet euvel worden geduid dat betrokkene niet de aan zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gebonden bijstand en opvang kreeg als hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië. Verder merken we ook op dat de verklaringen van betrokkene aantonen dat hij in Italië niet volledig werd uitgesloten van de materiële opvangvoorzieningen, ondanks het feit dat niet om internationale bescherming verzocht in Italië. Zo verklaarde betrokkene in een opvangcentrum nabij Milaan (IT) te hebben verbleven. Indien in dit verband zou worden opgemerkt dat betrokkene na overdracht aan Italië niet opnieuw zal worden toegelaten tot de materiële opvangvoorzieningen omdat hij de opvangstructuur zonder verwittiging of toestemming verlaten heeft, merken we op dat deze hypothetische situatie niet van toepassing is op de casus van de betrokkene. Het Italiaanse Decreet 142/2015 van 18 augustus 2015, dat voorziet in deze mogelijkheid, handelt immers over de opvangvoorzieningen voor derdelanders die in Italië een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Het decreet vormt een omzetting van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) van deze Richtlijn bepaalt zeer duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". De betrokkene diende in Italië, zoals blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek, geen verzoek om internationale bescherming in, maar verbleef gedurende de gehele periode op illegale wijze in het land. Dit heeft tot gevolg dat de betrokkene niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van de voormelde opvangrichtlijn. Het feit dat de betrokkene toch enige vorm van opvang genoot – in het kader van registratie of humanitaire redenen – doet hier geen afbreuk aan en bijgevolg kan enkel worden geconcludeerd dat het recht van de betrokkene op materiële opvangvoorzieningen in het kader van een verzoek om internationale bescherming onverminderd mogelijk zal zijn. We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde bloed te verliezen bij het doen van zijn behoefte en dat de dokter in het centrum hem hiervoor gaat doorsturen naar een specialist. Verder stelde betrokkene ook slecht te slapen omwille van hoofdpijnen. Betreffende deze door betrokkene verklaarde gezondheidsproblemen wensen we echter op te merken dat deze tot op heden door betrokkene niet geduid of gestaafd werden aan de hand van specifieke medische attesten of andere documenten, ook niet na de door betrokkene verklaarde doorverwijzing naar een specialist. Er werden dan ook tot op heden in het administratief dossier van betrokkene geen medische attesten of andere elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Daarnaast zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen indien nodig. Zo verwijzen we in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport over Italië waarin duidelijk wordt gesteld dat verzoekers om internationale bescherming in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent. In het rapport wordt ook duidelijk gesteld dat deze toegang tot de gezondheidszorg niet enkel beperkt is tot erkende vluchtelingen maar dat tevens ook kandidaat-vluchtelingen recht hebben op gezondheidszorg in het kader van het nationale systeem van gezondheidszorg in Italië. (p. 93-95) Indien er in dit verband verder verwezen zou worden naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland waarin wordt gesteld dat verzoekers om internationale bescherming een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid; merken we op dat een overdracht in gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid volgens het EHRM zonder individuele waarborgen inderdaad een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen. We benadrukken echter dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1999 geboren alleenstaande man. We verwijzen hierbij ook nogmaals naar het feit dat er door betrokkene tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht. Er zijn dan ook tot op heden in het administratief dossier van betrokkene geen elementen aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-

Handvest. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. Verder benadrukken we ook dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer verzoekers om internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Ook tot op heden blijft het EHRM op zijn standpunt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het M.S.S. arrest, waar ernstige tekortkomingen in het Griekse systeem tot het verkrijgen van internationale bescherming werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van verzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van verzoekers naar Italië te schorsen. Verder merken we betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten op dat het AIDA-rapport meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64). Een andere bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" – Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers om internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de

jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italyplans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>). Zo blijkt uit het AIDA-rapport tevens ook dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor verzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot verzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublinterugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om verzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië. Zo benadrukken we ook dat het AIDA-rapport meldt dat ondanks de gestage uitbreiding van de capaciteit van het SPRAR-netwerk het gros van de verzoekers voor internationale bescherming nog steeds onderdak werd geboden in CAS-centra (pagina 14). Verder vinden we in het rapport terug dat Artsen zonder Grenzen bekend maakte dat het in 2017 binnen de groep van dakloze immigranten, die het in Rome bijstand biedt, een toename waarnam van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen (pagina 74). Wat "Dublin-terugkeerders" betreft stelt het AIDA-rapport dat personen, die voorheen nog niet werden toegewezen aan een opvangstructuur, toegang hebben tot deze structuren. Er wordt opgemerkt dat het een tijd kan duren voordat effectief toegang tot de opvangstructuren kan worden geboden, maar dat daaromtrent geen gegevens voor handen zijn ("Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation", pagina 74). Zowel het recent geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen. Zo wensen we ook te verwijzen naar het rapport uitgaande van OSAR en Danish Refugee Council (DCR). Dit rapport legt de aandacht op kwetsbare individuen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en formuleert desbetreffend verscheidene tekortkomingen. We benadrukken hieromtrent dat bovenstaande ons reeds deed besluiten dat betrokkene niet tot een dermate kwetsbare profiel behoort op basis van artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. Daarnaast merken we op dat het aangevoerde rapport de focus legde op verscheidene case studies met een zeer specifiek profiel zoals zwangere vrouwen, gezinnen met minderjarige kinderen of alleenstaande moeders maar dat deze profielen echter sterk verschillen van het individuele profiel van betrokkene. Daarnaast merken we op dat de beperkte focus van het rapport er niet toe kan leiden om op basis van dit rapport algemene en systematische conclusies te trekken over personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en over de wijze waarop zij worden opgevangen in Italië. Zo merken we op dat het in de conclusie van het rapport ook tevens duidelijk wordt vermeld dat er sprake was van sterke onderlinge verschillen en arbitraire ervaringen wat tevens ook aantoonde dat het moeilijk is om systematische conclusies te trekken uit dit aangevoerde rapport. Daarnaast verwijzen we in dit verband ook nogmaals naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). Verder verwijzen we ook naar een rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) dat verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die inderdaad een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. Desbetreffend merken we op dat het beschreven rapport, zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van verzoekers om internationale bescherming en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits

hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarbij merken we ook op dat uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie zeer duidelijk blijkt dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders. Daarnaast beschrijft het rapport met name zwaar wangedrag van politie bij het weigeren van de afgifte van vingerafdrucken en kan dit niet veralgemeend worden op de situatie in de onthaalvoorzieningen in Italië. Voorts verwijzen we in dit verband ook naar een recent rapport onder meer uitgaande van ECRE, DCR, CIR (Consiglio Italiano Per I Rifugiati) en Greek Council for Refugees ("Strengthening NGO involvement and capacities around EU 'hotspots' developments, april 2018) wat aantoont dat er vanuit de EU nog steeds voorzien wordt in ondersteunende activiteiten naar de "hotspots" in Italië toe en dat deze ondersteuning verder ook voorzien wordt door NGO's in plaatsen waar er niet voorzien is een zogenaamde "hotspot-approach, zoals onder meer in Augusta (IT) en Catania (IT). Verder worden er in het rapport ook geen dermate omstandigheden of situaties geïdentificeerd die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. We merken verder op dat de betrokkene geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo merken we nogmaals op dat de verklaringen van betrokkene aantonen dat betrokkene in Italië de mogelijkheid heeft gehad om in een opvangcentrum te verblijven. We merken verder wel op te merken dat op 03.08.2016 de Italiaanse en Soedanese autoriteiten een "Memorandum of Understanding" op het vlak van immigratie en veiligheid ondert[e]kende. Op 24.08.2016 verwijderden de Italiaanse instanties 48 Soedanese staatsburgers, die tijdens een politieactie in Ventimiglia vanwege onwettelijk verblijf werden weerhouden, naar hun land van herkomst. Deze verwijdering werd uiterst kritisch onthaald door onder meer de non-gouvernementele organisatie 'Association for Legal Studies on Immigration | Associazione per gli Studi Giuridici sull'Immigrazione', dat stelde dat deze personen nooit informatie verkregen over de procedure inzake internationale bescherming en de gevolgen van het niet vragen van internationale bescherming en de Italiaanse instanties zich schuldig maakten aan collectieve uitwijzing. ASGI maakte hierop in februari 2017 een beroep aanhangig bij het EHRM. We merken op dat het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat andere Soedanezen, die tijdens dezelfde actie werden weerhouden, wel internationale bescherming vroegen en hun verzoeken wel degelijk behandeld zagen (pagina 20). Hieromtrent merken we op dat de Italiaanse instanties met ingang van 29.05.2018 verantwoordelijk werden voor de behandeling van het beschermingsverzoek van de betrokkene en tijdig en volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 zullen worden ingelicht betreffende de overdracht van de betrokkene. De situatie, waarin de betrokkene zich als verzoeker van internationale bescherming bevindt, is fundamenteel anders dan die van de Soedanese staatsburgers, die het voorwerp waren van de verwijdering op 24.08.2016. Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer ook naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar een rapport van de Raad van Europa ("Report of the fact-finding mission to Italy", 02.03.2017) waarin er sprake is van bezorgdheden in sommige faciliteiten maar waarin ook wordt benadrukt dat de Italiaanse autoriteiten een grote vastberadenheid tonen om verbeteringen te realiseren. Zo wordt er betreffende de opvangcapaciteit ook gesteld dat er grote inspanningen zijn vanwege de Italiaanse autoriteiten en dat iedereen die om internationale bescherming verzoekt opvang verkrijgt. Verder worden er ook enkel potentiële problemen inzake artikel 3 en 8 EVRM aangeduid. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor

de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst er op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker stelt, ter onderbouwing van zijn standpunt dat zijn vordering een hoogdringend karakter heeft, dat hij wordt vastgehouden in een gesloten centrum met het oog op een overdracht naar Italië en dat hij door een beroep te doen op de gewone schorsingsprocedure niet tijdig een uitspraak zal kunnen verkrijgen.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder ook niet in vraag wordt gesteld, is *in casu* voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“De verwijderingsbeslissing rust op de achterliggende overweging dat Italië een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden.

Op basis van recente rapporten blijkt dat de omzetting van onder meer de Procedurerichtlijn (Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus) en de Opvangrichtlijn (richtlijn 2003/9/EG van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten) niet correct gebeurde.

De Italiaanse asielprocedure getoetst aan richtlijnen

Een aantal aspecten van de Italiaanse asielprocedure is in strijd met de Procedurerichtlijn van 01.12.2005:

- *Eén strijdig aspect betreft de gang van zaken aangaande de organisatie van een gehoor. De asielzoeker wordt bijvoorbeeld niet standaard bijgestaan door een tolk. Dit terwijl de Procedurerichtlijn bepaalt dat de asielzoeker gebruik moet kunnen maken van de diensten van een tolk indien een goede communicatie dat vereist. (zie artikel 10 lid 1 onder b en artikel 13 lid 3 onder b).*
- *Het is daarnaast niet duidelijk of de asielzoeker in overeenstemming met artikel 13 lid 3 in staat wordt gesteld de gronden van zijn asielverzoek uiteen te zetten.*
- *Daarnaast wordt de beslissing op de asielaanvraag niet standaard kenbaar gemaakt in een taal die de vreemdeling redelijkerwijs kan geacht worden te begrijpen.*
- *Overeenkomstig de Procedurerichtlijn dient een lidstaat in principe binnen 6 maanden een eerste beslissing te nemen. Ik vele gevallen heeft er dan nog geen nader gehoor plaatsgevonden.*
- *Als er beschikkingen worden genomen, ontbreekt in de meeste gevallen een deugdelijke motivering, met name als gevolg van een volstrekt onvoldoende inhoudelijk gehoor voor wat betreft de asielmotieven.*

Opvang van asielzoekers in Italië

Het Italiaanse opvangsysteem laat te wensen over. De Italiaanse overheid gaat ervan uit dat de vreemdelingen voor zichzelf dienen te zorgen. Er is slechts een kleine minderheid die toegang krijgt tot de opvangprojecten. Of men recht op opvang krijgt, hangt veelal af van de gemeente waar de asielzoekers zich bevinden en of in die gemeente een integratieproject bestaat.

Zorgdragen voor opvang is een verplichting die vervat zit in artikel 13 Opvangrichtlijn.

De DVZ kan niet zomaar voorbij gaan aan de vele moeilijkheden voor vluchtelingen in Italië.”

Er moet worden geduurd dat de Raad bij de beoordeling van de vraag of een bestuur de materiële motiveringsplicht heeft miskend niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen aangeeft van oordeel te zijn dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat hij in Italië in de mogelijkheid zal worden gesteld om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, dat de behandeling van deze aanvraag correct zal verlopen en dat hij een gepaste opvang zal krijgen. Verzoeker verwijst ter staving van zijn betoog in het eerste middel op algemene wijze naar de vaststellingen in “*recente rapporten*”.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat verzoeker zelf geen stukken bij het verzoekschrift voegt ter onderbouwing van zijn, in het eerste middel opgenomen, stelling dat de procedure inzake de toekenning van een internationale beschermingsstatus bepaalde tekortkomingen vertoont en dat de Italiaanse autoriteiten de bepalingen niet respecteren die zijn opgenomen in de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en in de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

Uit de door verweerder neergelegde stukken, meer specifiek uit het AIDA Country Report (blz. 35), blijkt dat de Italiaanse regelgeving voorziet dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt op het ogenblik dat hij wordt gehoord, indien dit vereist is, dient te kunnen beschikken over de bijstand van een tolk en dat ook de door de aanvrager aangebrachte stukken dienen te worden vertaald. Er wordt in dit verslag uiteengezet dat er in de praktijk een tekort is aan gespecialiseerde tolken. Er blijkt evenwel niet dat dit tot gevolg heeft dat asielzoekers verstoken blijven van tolkdiensten of dat deze ondermaats zouden zijn. In voormeld AIDA-verslag kan immers worden gelezen dat een individueel gehoor wordt voorzien en dat het verslag dat hiervan wordt gemaakt wordt voorgelezen door een tolk, waarna de aanvrager de mogelijkheid krijgt om correcties te laten doorvoeren. De stukken waarover de Raad beschikt geven derhalve uitdrukkelijk aan dat in de praktijk wel tolken beschikbaar zijn voor het persoonlijk interview. Er blijkt niet dat er geen toegang is voor vreemdelingen die om een internationale

beschermingsstatus verzoeken tot degelijke tolkdiensten en evenmin dat het tekort aan beschikbare en gekwalificeerde tolken dermate nijpend is dat het er toe leidt dat het recht op een adequate behandeling van een verzoek om internationale bescherming in het gedrang dreigt te komen. Verzoeker laat voorts na toe te lichten waarop hij zich baseert om voor te houden dat actueel in Italië niet wordt voorzien in een deugdelijk inhoudelijk gehoor, dat de beslissingen die worden genomen in antwoord op een verzoek om internationale bescherming geen deugdelijke motivering bevatten en dat de aanvrager niet in een taal die hij kan worden geacht te begrijpen in kennis wordt gesteld van de beslissing die wordt genomen ingevolge zijn verzoek om internationale bescherming. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan daarenboven worden afgeleid dat er in Italië wel bijstand wordt voorzien voor vreemdelingen die een verzoek om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen indienen en dat zij in de mogelijkheid zijn om een beroep aan te tekenen tegen beslissingen waarmee zij niet akkoord kunnen gaan. Inzake verzoekers toelichting dat overeenkomstig de richtlijn 2013/32/EU in principe binnen een termijn van zes maanden een eerste beslissing moet worden genomen omtrent een verzoek om internationale bescherming en dat het beslissingsproces in Italië vaak langer duurt dient erop te worden gewezen dat artikel 31 van deze richtlijn bepaalt dat in bepaalde gevallen – waaronder in het geval een groot aantal onderdanen van derde landen of staatlozen tegelijk om internationale bescherming verzoekt – van deze termijn kan worden afgeweken. Het gegeven dat de bevoegde Italiaanse autoriteiten niet steeds bij machte zijn om binnen de zes maanden een beslissing te nemen omtrent een verzoek om internationale bescherming laat dan ook niet toe te besluiten dat deze enige bepaling van de richtlijn 2013/32/EU zouden miskennen. Daarenboven moet worden benadrukt dat uit het gegeven dat deze bepaling zou worden miskend hoe dan ook niet zonder meer kan worden afgeleid dat de procedure inzake de behandeling van verzoeken om internationale bescherming in Italië ernstige gebreken kent die zouden vereisen dat verweerder bijkomende schriftelijke garanties zou dienen te vragen alvorens de bestreden beslissing te kunnen nemen.

Verzoeker betoogt ook dat slechts een kleine minderheid van de vreemdelingen in Italië toegang krijgt tot opvang. Er dient in dit verband te worden gesteld dat niet blijkt dat de Italiaanse autoriteiten de verplichting hebben om elke vreemdeling die zich op het Italiaanse grondgebied bevindt op te vangen. Deze verplichting bestaat wel ten aanzien van de personen die een verzoek om internationale bescherming indienen. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten heden nalaten aan deze verplichting te voldoen. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt daarentegen dat de Italiaanse autoriteiten het aantal opvangplaatsen hebben uitgebreid en verzoeker erkent ook dat hij tijdens zijn verblijf in Italië – op een ogenblik dat hij zelfs nog geen verzoek om internationale bescherming had ingediend – al effectief opvang kon genieten.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

“Artikel 3 EVRM bepaalt: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Bij terugkeer naar Italië loopt verzoeker het risico blootgesteld te worden aan een onmenselijke/vernederende behandeling, wegens de tekortkomingen in het systeem (voormeld) – en dit in het bijzonder gelet op zijn zeer kwetsbaar profiel (medische en psychische problemen).

Een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM moet op zich voldoende zijn om verzoeker niet terug te sturen naar Italië. Verzoeker werd in het verleden reeds slachtoffer van het falende Italiaanse systeem – hij kreeg geen medische zorgen.

Zie het Aida rapport van 2017, update 21 maart 2018,

Pag 48:

“The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to reception conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure, which are, however, a problem common to all asylum seekers”

Het Aida rapport en het Osar-rapport maken verder melding van de mogelijks lange termijn die zit tussen de aanmelding en de formele registratie van de asielzoeker. Verzoeker riskeert bovendien geen opvangplaats te verkrijgen, daar hem in het verleden een plaats werd toegekend (Aida rapport van 2016, pag 64-65).

Door het vertrek van verzoeker zijn de regels met betrekking tot het intrekken van de opvang op hem van toepassing en riskeert hij dat hem de toegang tot de opvang wordt ontzegd. Uit de vermelding in het Aida-rapport blijkt dus dat er met de nodige omzichtigheid dient worden omgegaan indien een overdracht wordt gepland naar Italië voor een asielzoeker die in het verleden reeds opvang genoot. De vaststelling van de verwerende partij “dat de verzoekende partij na de overdracht een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen in Italië, en dus ook gemachtigd zal zijn te verblijven in Italië en haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen” kan niet zomaar bijgetreden worden.

Pag 29:

“In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care.”

Zie aansluitend Aida rapport van 2017, update 21 maart 2018, pag 93:

“The right to medical assistance is acquired at the moment of the registration of the asylum request but very often the exercise of this fundamental right is hindered and severely delayed, depending upon the attribution of the tax code, assigned by Questure when formalising the asylum application. This means that it reflects the delay in proceeding to “C3”, which corresponds to several months in certain regions (see Registration). “

Zie ook artikel van “Artsen zonder grenzen” “MENTAL HEALTH DISORDERS IN ASYLUM SEEKERS AND MIGRANTS OVERLOOKED BY INADEQUATE RECEPTION SYSTEM” - in bijlage

“Italian emergency reception centres are not set up to house people for long periods of time and should not be used for that purpose,” said Tommaso Fabbri, MSF Head of Mission in Italy. “There are very few translators or cultural mediators working within the system and this needs to change immediately. The communication barrier causes an unnecessary amount of stress and leads to increased feelings of isolation and precariousness amongst asylum seekers and migrants causing a whole lot of unnecessary suffering.”

MSF reiterates the need for a rapid improvement of services in the Italian reception system for migrants and asylum seekers. There is a serious need to strengthen the existing psychological health care assistance available, including the employment of professionals trained in cross cultural psychology. There is also an urgent need to properly monitor the quality of facilities.

Verzoeker is ernstig (fysisch en psychisch) ziek en heeft (langdurige) medische begeleiding nodig. Overeenkomstig het Aida rapport van december 2015 zijn er geen garanties voorzien in het asielrecht voor kwetsbare kandidaat-asielzoekers (behalve dan dat zij best niet in detentie geplaatst worden). De DVZ heeft nagelaten garanties te vragen en komt op die manier tekort aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Over de medische zorgen, stelt het rapport dat toegang tot medische zorgen voor mentale problemen, niet gegarandeerd kan worden en vaak ook ontbreekt. Er is ook geen bijzondere zorg voorzien voor slachtoffers van kwelling en voor getraumatiseerde asielzoekers.

Het Aida rapport van 2017, update 2018, stelt het volgende (pag 94)

“Regarding the effective enjoyment of health services by asylum seekers and refugees, it is worth noting that there is a general misinformation and a lack of specific training on international protection among medical operators.⁴¹⁵ In addition, medical operators are not specifically trained on the diseases typically affecting asylum seekers and refugees, which may be very different from the diseases affecting Italian population.

One of the most relevant obstacles to access health services is the language barrier. Usually medical operators only speak Italian and there are no cultural mediators or interpreters who could facilitate the mutual understanding between operator and patient.⁴¹⁶ Therefore asylum seekers and refugees often do not address their general doctor and go to the hospital only when their disease gets worse. These problems are worsening due to the adverse conditions of the accommodation centres and, as highlighted by MSF in the Fuori Campo reports published in March 2016 and February 2018, the informal accommodation in different metropolitan areas.”

Artikel 3 EVRM is een hogere rechtsnorm die tot doel heeft de rechtsonderhorigen te beschermen tegen misbruiken in hoofde van de overheden onder wiens autoriteit ze vallen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie EHRM 21.01.2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoeker verwijst naar een beschikking van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Brussel, aangaande een risico op een schending van art 3 EVRM bij overdracht naar Italië (2 nov 2017, nr 3567)

Verzoeker verwijst daarnaast naar relevante landeninformatie, teneinde de wantoestanden in Italië (en de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM) aan te kaarten:

- *“ (...) the Committee remains concerned at reports of ill-treatment and excessive use of force by the police when taking the fingerprints of newly arrived asylum seekers and migrants. (...)Also of concern are the reportedly substandard living conditions in several reception centres for asylum seekers and irregular migrants, including ‘crisis centres’ and centres for unaccompanied children, and the fact that women and minors are not always provided with separate accommodation, due to limited facilities. There is also a lack of clear guidelines, procedures and division of responsibilities with regard to the identification of vulnerable people and individuals in need of international protection.” (UN Committee Against Torture (CAT), Concluding observations on the fifth and sixth combined periodic reports of Italy, 21 november 2017, CAT/C/ITA/CO/5-6, <http://www.refworld.org/docid/5a291e034.html>)*

- *“There are still shortcomings in gaining access to the asylum procedure. In Milan (and until recently also in Rome), a kind of residence permit (dichiarazione di ospitalità) is still required to apply for asylum. In both Milan and in Rome it can take several months for an asylum application to be formally registered (verbalizzazione). During this time, asylum seekers are not guaranteed a place to live.”*

“The system is directed at individuals who enter Italy via the Mediterranean and apply for asylum directly on arrival. As Dublin returnees only represent a small share of arrivals in Italy, there is no standardized, defined procedure in place for taking them (back) into the system. This may be one reason why Dublin returnees are treated differently and the statements of our interview partners did not always concur either with each other or with the specific experience of people who have been transferred to Italy under the Dublin III Regulation. Dublin returnees therefore constitute a special case in the Italian reception system.”

“Many people therefore end up homeless or living in squats and slums. The delegation paid another visit to Selam Palace, a squat in Rome, which is home to 10001200 people, mainly from the Horn of Africa, including families and single mothers with children. The house is managed by a committee. The living conditions are not child-sensitive, and women are exposed to the risk of sexual assaults. People with mental illness are not accepted in the squat if their conduct is not socially acceptable. Large numbers of homeless refugees can be seen in Rome in particular, and many sleep under a projecting roof at the Termini railway station at night. According to estimates, some 20 percent of residents of informal accommodation have never had access to the Italian reception system.”

“Access to health care is restricted in practice by the fact that many asylum seekers and people with protection status are not informed about their rights and the administrative procedure to obtain a health card.”

“In the opinion of OSAR, there are still systemic shortcomings in the Italian reception system for asylum seekers and beneficiaries of international protection. As a result, reception and access to the asylum procedure are not always guaranteed. Italy therefore fails to meet its obligations resulting from EU directives and international law. Italy still does not have a coherent, comprehensive and sustainable reception system. Reception is based on short-term emergency measures and is highly fragmented. Accordingly, the interfaces often do not function well either, something that emerged as one of the central problems during the fact-finding visit. In addition, this could mean an imminent violation of Art. 3 ECHR in individual cases and arising from the individual circumstances.” OSAR; “Reception conditions in Italy Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy”, aug2016, <http://www.refugeecouncil.ch/assets/news/2016/161031-final-englisch-sfh-bericht-italien-aufnahmebedingungen.pdf>

- *“However, their experiences clearly demonstrate that there are substantial difficulties for applicants transferred to Italy, because their treatment and accommodation varies in quality. It seems to be arbitrary or at least unpredictable which kind of assistance applicants transferred under the Dublin III Regulation will receive from the Italian authorities” Zie verder voor specifieke voorbeelden van tekortkomingen Danish Refugee Council, Is Mutual Trust Enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy, 9 February 2017, <http://www.refworld.org/docid/58a1a9a94.html>*
- *“Since summer 2015 when I started getting involved in Ventimiglia, there has been an increasing criminalization of solidarity. It was not possible to get closer to people arriving in the station, there would be police everywhere and, being a small place where everyone knows each other’s faces, they could stop you just because you would be walking around the station.*

There has been intimidation (verbal, sexually charged for women) on the street, in police cars, in police office, beatings (several occasions, especially in the summer 2016), gassing people and detention in the police office for all night for just passing by on the street (maybe too close to the station, or to migrants’ gathering areas).

Local media coverage is demonizing groups/individuals for assisting migrants, harassment by certain parts of civil society (right-wing members) and unreasonable fines/detention of people without a judiciary approval.”

“Police comes to informal camps and take away tents and other supplies such as blankets etc. and identifies volunteers threatening them with accusations such as ‘complicity in illegal immigration’. Identifications of migrants and volunteers are happening more frequently and more and in an unfriendly and threatening way” PICUM, Platform for Coordination of Undocumented Migrants, January 2018, <http://picum.org/testimonies-people-share-stories-accused-intimidated-punished-helping-migrants/>

De administratieve rechtbank van Rennes besliste op 5/01/2018 op basis van bovenstaande COI tot systematische tekortkomingen binnen het asiel- en opvangsysteem in Italië.

Risico refoulement Soedan:

Ten gevolge van het akkoord tussen Soedan en Italië bestaat er een risico op refoulement in geval verzoeker niet zou kunnen registreren als asielzoeker:

“On 3 August 2016, a Memorandum of Understanding was signed by the Italian and Sudanese police authorities.⁴³ The agreement provides that, upon request, the Sudanese police collaborates in identifying and repatriating Sudanese nationals who have not applied for asylum. Implementing the agreement, Italy returned 40 Sudanese to Khartoum on 24 August 2016.⁴⁴ According to the information recorded by ASGI, these repatriations are likely to be considered collective expulsions as there has been no individual examination of their cases. The Sudanese nationals were arrested in Ventimiglia, where they had moved after being rescued at sea and disembarked a few weeks before. They were detained for some days in a centre, different from a CIE, where a judge swiftly validated their expulsion, and then moved to the Taranto hotspot. They told ASGI that neither upon

disembarkation nor later did they receive information on the asylum procedure and on the consequences of not applying for asylum.

Other Sudanese nationals, caught in the same police operation but luckily not embarked on the same flight, as they managed to get assistance and information by NGOs and by specialist lawyers, sought asylum and were granted refugee status.

In the light of such practices, ASGI lawyers lodged an appeal before the European Court of Human Rights (ECtHR) in February 2017.⁴⁵ In February 2017, Italy has also signed similar Memoranda of Understanding also with Tunisia and Libya.⁴⁶ AIDA Country Report: Italy, 2017 Update, 21/3/2018, p. 23-24

“Following the Circular of January 2017, encouraging Questure to trace Nigerians, and in light of the readmission agreements signed by Italy with countries such as Sudan, Libya or Egypt, practice indicates that this nationality is particularly targeted by detention.” AIDA Country Report: Italy, 2017 Update, 21/3/2018, p. 116

Besluit: de motivering door de DVZ is niet afdoende en schendt artikel 3 EVRM.”

De Raad merkt op dat het citaat uit het AIDA-verslag (blz. 48) dat verzoeker aanvoert en zijn verwijzing naar het verslag van OSAR slechts toelaten vast te stellen dat het niet volledig uitgesloten is dat vreemdelingen die, in het raam van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de verordening nr. 604/2013), aan de Italiaanse autoriteiten worden overgedragen, worden geconfronteerd met bepaalde hinderpalen om toegang te krijgen tot de procedure inzake de toekenning van een internationale beschermingsstatus en om passende opvang te genieten. Er blijkt evenwel niet dat deze hinderpalen van die aard zijn dat moet worden aangenomen dat er een reëel risico bestaat dat verzoeker geen verzoek tot toekenning van een internationale beschermingsstatus zal kunnen laten registreren of dat hij in afwachting van een dergelijke registratie geen opvang zal kunnen genieten. De Raad dient er hierbij wederom op te wijzen dat verzoeker zelf aangaf dat hij zelfs op het ogenblik dat hij nog geen initiatief had genomen om zijn aanvraag te laten registreren reeds opvang kon genieten en dat niet blijkt dat vreemdelingen die in het raam van de verordening nr. 604/2013 worden overgedragen aan Italië in regel niet dadelijk worden opgevangen. Zo wordt in het AIDA-verslag melding gemaakt van een onderzoek dat werd doorgevoerd waaruit blijkt dat vreemdelingen die aan Italië werden overgedragen weliswaar geen toegang kregen tot SPRAR-centra, maar wel werden opgevangen op andere plaatsen. Het feit dat in dit verslag tevens wordt uiteengezet dat deze andere opvangplaatsen niet geschikt leken voor de opvang van gezinnen met kinderen doet *in casu* niet ter zake, aangezien verzoeker een alleenstaande jonge man is.

Waar verzoeker erop wijst dat het risico bestaat dat “*de regels met betrekking tot het intrekken van de opvang op hem van toepassing zijn*”, moet worden gesteld dat hij met deze bemerking niet aantoont dat verweerder verkeerdelijk stelde dat “*uit het AIDA-rapport [blijkt] dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet)*”, dat geenszins vaststaat dat “*personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren*” en dat het feit dat de verzoeker voorheen reeds enige vorm van opvang genoot op een ogenblik dat hij nog geen verzoek om internationale bescherming had ingediend in Italië, niet toelaat te concluderen dat hij geen recht meer zou hebben op materiële opvangvoorzieningen in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker houdt voor dat hij ernstig ziek is en dat hij dadelijk een (langdurige) medische begeleiding nodig heeft. Hij voegt ter staving van zijn standpunt een aantal stukken bij zijn verzoekschrift. Uit deze stukken kan evenwel geenszins worden afgeleid dat verzoeker ernstige medische problemen heeft die verweerder onterecht uit het oog heeft verloren en die zouden verhinderen dat hij wordt overgedragen aan Italië. In de aan de Raad overgemaakte stukken kan immers slechts worden gelezen dat verzoeker eenmalig melding maakte van wat bloed in de stoelgang, dat hij werd behandeld omwille van jeuk aan zijn intieme delen, dat hij, omdat hij veel piekert en slecht kan slapen, werd doorverwezen naar een psycholoog en dat een aantal sessies bij de kinesitherapeut aangewezen werden geacht omdat hij ingevolgd de psychische problemen die hij heeft ook wat last had van spierpijn, maagklachten en

spanningshoofdpijn. Er kan uit deze stukken niet worden afgeleid dat een arts bij verzoeker een ernstige psychische of andere gezondheidsproblematiek heeft vastgesteld. Uit het neergelegde administratief dossier blijkt daarnaast dat verweerder verzoeker liet onderzoeken door een arts die attesteerde dat verzoeker “*niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM*”. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij, omwille van zijn gezondheidsproblemen, moet worden beschouwd als een bijzonder kwetsbaar persoon waarvoor bijzondere garanties moeten worden gevraagd inzake opvang en medische begeleiding. Zijn uiteenzetting dat de omkadering van vreemdelingen met gezondheidsproblemen in Italië voor verbetering vatbaar is leidt, mede gelet op de voorgaande vaststelling dat er geen sprake is van een ernstige medische problematiek, *in casu* niet tot het besluit dat de verzoeker in dat land in een situatie terecht dreigt te komen die zodanig is dat kan worden gesproken van foltering of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Het verslag inzake de problemen inzake de opvolging van personen met psychische problemen in Italië, dat reeds dateert van juli 2016 en waarvan derhalve ook niet blijkt dat het de actuele situatie weergeeft, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar een arrest van 2 november 2017 van de kamer van inbeschuldigingstelling. Er blijkt immers niet dat de omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest, waarin wordt gewezen op “*de evolutieve situatie in Italië*”, dezelfde zijn als deze in voorliggende zaak. Uit de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing kan namelijk worden afgeleid dat verweerder in voorliggende zaak wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de actuele situatie in Italië. Voormeld arrest heeft daarenboven geen precedentwerking.

De bewering – een bewijsstuk wordt immers niet voorgelegd – dat een rechtbank te Rennes zou geoordeeld hebben dat er systematische tekortkomingen zijn binnen het asiel- en opvangsysteem in Italië laat de Raad, die een eigen onderzoek dient te doen, *in casu* niet toe een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. De bewering van verzoeker dat er sprake is van ernstige structurele tekortkomingen die op zich een belemmering vormen om vreemdelingen, in het raam van de verordening nr. 604/2013, over te dragen aan de Italiaanse autoriteiten is daarenboven in strijd met de bevindingen van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (cf. EHRM, 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E. v. Nederland, punt 35).

Het citaat uit een verslag van het CAT dat er bezorgdheden blijven bestaan inzake de wijze waarop politiefunctarissen vingerafdrukken afnemen – waarbij moet worden gesteld dat verzoeker zijn vingerafdrukken reeds werden afgenomen en hij geen melding maakte van geweldpleging – , omtrent specifieke groepen van kwetsbare personen – waartoe verzoeker niet behoort – en omtrent de voor verbetering vatbare levensomstandigheden in bepaalde opvangcentra, leidt niet tot het besluit dat een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Tot een dergelijk besluit kan ook niet worden gekomen op basis van een verwijzing naar internetartikelen waarin wordt gesteld dat de vreemdelingen die in het raam van de verordening nr. 604/2013 worden overgedragen aan Italië niet allemaal op dezelfde wijze worden behandeld of opgevangen en dat de kwaliteit van de opvangvoorzieningen sterk varieert. Het internetartikel waarin staat dat er in Italië veel vreemdelingen op een bepaald ogenblik dakloos worden en in kraakpanden en krotten verblijven en dat zij in bepaalde gevallen niet op de hoogte zijn van hun rechten laat evenmin toe te besluiten dat verzoeker, die aangaf een verzoek om internationale bescherming te willen laten registreren, niet, net zoals voorheen, een passende opvang zal kunnen genieten.

De toelichting inzake een specifieke problematiek in Milaan kan niet als dienstig worden aanzien aangezien geenszins blijkt dat verzoeker zal worden opgevangen in die stad. Er kan trouwens ook niet worden gesteld dat vaststaat dat het in Milaan, waar volgens de aan de Raad voorgelegde stukken tal van opvangvoorzieningen zijn, geen opvang wordt verstrekt.

Verzoeker brengt ook nog een internetartikel aan waarin op algemene wijze wordt aangegeven dat in Italië vreemdelingen niet steeds correct worden behandeld door bepaalde personen of groepen, dat de media personen die hulp bieden aan vreemdelingen demoniseert en dat hulpverlening door particulieren ook door het optreden van de politie wordt ontmoedigd. De inhoud van dit artikel, waarvan bovendien niet kan worden vastgesteld of het afkomstig is van een betrouwbare bron en waarin bepaalde zaken schijnbaar op een eerder subjectieve wijze worden weergegeven, is niet van die aard dat kan worden besloten dat er een reëel risico bestaat dat verzoeker in Italië dreigt te worden gefolterd of te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Met betrekking tot het betoog van verzoeker dat er een risico bestaat dat hij, ingevolge een akkoord dat bestaat tussen Italië en Soedan, zal kunnen worden overgebracht naar zijn land van herkomst indien zijn verzoek om een internationale beschermingsstatus niet snel wordt geregistreerd, moet worden gesteld dat de Italiaanse autoriteiten op de hoogte werden gesteld van het feit dat hij in België een verzoek om internationale bescherming indiende en dat geen stukken voorliggen die aantonen dat de Italiaanse autoriteiten personen in de situatie van verzoeker, zonder dat een verzoek om internationale bescherming kon worden ingediend of behandeld, overbrengen naar hun herkomstland. Verzoeker geeft trouwens zelf aan dat Soedanese onderdanen die een verzoek om een internationale beschermingsstatus indienden in Italië hun verzoek behandeld en zelfs ingewilligd zagen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de situatie in Italië dusdanig is dat in voorliggende zaak bijkomende garanties hadden moeten worden verkregen alvorens de bestreden beslissing kon worden genomen omdat er een reëel risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM en dat verweerder geen deugdelijk onderzoek doorvoerde alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. S. HUENGES WAJER, toegevoegd griffier

De griffier, De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

G. DE BOECK